

Падне вечерь, лудъ гидия
Не престава, —
На бабите край огнище
Миръ не дава;
Насамъ, натамъ — унесжтъ се
Въ гласъ далеченъ:
Огънь гасне — все зелника
Недопеченъ!»

* *

Криво седи, право съди, старъ кадия:
— «Скоро тука тамбурата, лудъ гидия.
Де, да видимъ що е това за святъ чудо,
Къкъ тѣй става старо—младо, младо—лудо.»
Занаглася тамбурата момко млади —
Старъ кадия по брадата се поглади;
Дрънна лудо теловете за налука —
Старъ кадия кравай мустакъ позасука;
Ей го спретна, ей го метна изведнѣжка —
Че се сепна кадиево сърце мъжко;
И не почналъ истинската лудъ гидия —
На юнашки нозе рипна старъ кадия:
Сви, изви се чакъ отъ подѣтъ до тавана! —
Паницата съ мастилото отъ дивана
И торбите съ харзували отъ стените,
Като пилци полетяха изъ мъглите . . .
— «Свири, свири, Богъ убилъ те, лудъ гидия,
Божа дарба не записва старъ кадия!
Свири, струвай старо—младо, младо—лудо:
Що е Божа дарба — то за святъ е чудо.»